

našanja Rusov do turške posadke v Karsu, in poslednjič dostavil, da tisti, ki so z živimi tako lepo ravnali, tudi ne bojo v nemar pustili spoštovanja, katero gré mertvim. Iz vsega tega se očitno vidi, da veje že dosti prijazna sapica na vseh straneh. — 2. dan t. m. so v Petrogradu z velikimi slovesnostmi praznovali obletnico, kar je car Aleksander II. posedel prestol rusovski. — Princ Jeronim, stric sedanjega cesarja Napoleona III. in poslednji brat Napoleona Pervega, je za pljučnico nevarno zbolel. — Kolikor bolj se bliža dan, da ima cesarica francozka poroditi, toliko bolj se suče beseda Parižanov okoli te novice: pa je res tudi velikovažna za cesarja Napoleona. Sreča je njega poslednje leta očitno spremljevala v vsem početju. Komaj je še 8 let, kar je sedanji cesar kot političk begún v precej slabem stanu živel v Londonu; danes pa je eden najmočnejših vladarjev v Evropi, kteremu sedaj nič drugzega ne manjka kot sinú — naslednika v vladarstvu. Boter bojo res papež, kakor je tudi francozki kralj Ludevik XIII. papeža za botra imel; toda takole bo nek ta reč: ako se bo Napoleonu rodil cesarjevič, bo sprejel začasno le kerst v potrebi, ker papež okoli velike noči ne morejo iz Rima; poleti pa bojo šli v Pariz in bojo ob slovesnem kerstu sami za botra pričijoči; ob enem pa bojo nek tudi Napoleona za cesarja mazilili; če pa bo novorojeno dete princesinja, jo bojo koj kerstili in papež bojo namestovani po kakošnem kardinalu. — Dunajsko društvo za razširjanje ljudstvo omikavnih bukev je izdalo ravno 1. zvezek „večernic“ (Abendstunden), v kterem se nahaja mnogo podučnega in kratkočasnega berila, kakor „govori o srečnem življenji“; poduk „v umetalnem ribstvu“, povest „družina“ itd.

Cepiči žlahnih jabelk in hrušk.

se kakor vsako leto brez plačila dobivajo tudi letos pri odborniku kmetijske družbe gosp. Ferd. Šmidu v Šiški poleg Ljubljane. Znano je, da gosp. Šmid ima res žlahno sadje: naj se tedaj sadjorejci poslužijo prijazne ponudbe!

Vred.

Bogomil in Meta.

Balada.

V nebo iz mračne megle samotni grad stermí,
Vojaška groza bivši nekdaš sosedšini,
Turobno doli gleda zidovje v jezero;
Terdnjave močne stolpi — prah zdaj in sutje so.

V kapelici poderti mertvaški kamen še
Lepotijo tri zale, tri modre vijolice.
Sred' ozkega merliša, u sredi tamnih sob,
Zagledaš Bogomila in Mete hladni grob.

K nji marsikter je cenjen junakov hodil v vas,
Iz ptujega jih vabil lepote njene glas;
Al žar ljubezni žive, ki led serca topí,
Se ji le smeha vreden, se ji igrača zdí.

Že dolgo v persih vroči ljubezni plam gorí,
Skril rad bi ga Bogomil, pa mu mogoče ni;
Ker čudna je ljubezni, ljubezni perva moč,
Ne vklene je veriga ter ne strahú obroč.

Povedati ji more, odkriti ji sercé,
Kako občuti skrivši u persih mu plamté:
Da ona je edina, kar jih je svet rodil,
Da sercom serce venec zakona bi ovil.

Pa komaj to izusti, dekle zahrohotá:
„Odgrinjati ni treba, Bogomil! dna sercé,
Šaj mi je prav očitno povedal tvoj pogled,
Da, vitez! u ljubezni si za mé vès unet.“

„Na turških zdaj mejah tam žari za vero boj,
Mi cara me é pridobi! Storivši to, si moj!
Drugači ti prisegam, ne pridi pred oči;
Moj perstan, res. se z golo besedo ne dobi.“

Na konja bojevit'ga se verže mlad junak,
Če prav ovija vroče serce mu tuge mrak —
Šaj mu še ena zvezda na nebu up miglja:
Orjaškega cesarja damaška sabljica.

Že vabi v boj vojake trobente glasni znam,
Ponosno v zraku zviija se vojni orioplam;
Za dom in sveto vero se vnema mlada krí,
Mogočni Bog pomaga, junaku moč delí.

Po boji smert koraka kakor požrešni zmaj,
Že Turk za Turkom pada, že sili trop nazaj;
Kar dolg hlačón pridirja, in kleve zasuče meč,
Se vzdigne polomesec, za njim vihar dereč.

Pa glej! nad oroslana koj plane mlad junak,
Pogumni vitez Bogmil — trepeče za-nj že vsak.
Junak dviguje krepko v imenu božjem dlan,
Zabliska ostri meč se, — izhrope oroslan.

Trepet in bleda groza prevzame turški trop,
Ker je njih car orjaški pogina merzli rop.
Pa sem ter tje divjajo, povsod podí jih strah,
Ker na-nje treska vragov prebritkih sabelj mah.

Meč carski opas'vaje hití domú nazaj,
Poklada ga pred Meto za obljubljeni raj.
Neusmiljene hinavke serca strupen napúh
Je zmage dragi ceni, je mili prošaji glúh.

In mlačno ga pogleda: „Da! srečen si zares!
Še strunam se odreci, če vnet si za me ves.
Drugači se zaklinjam, ne prid' mi pred oči,
Da imaš meč cesarski, to še zadosti ni.“

Se solznega očesa priklone ji junak,
Odreče milim strunam, omolkne glas sladak.
Ne toži mili luni več plunkov jasni don,
Zastonj ga péti vnema serca goreč nagon.

Le tam pod sivo skalo jezera šum verší,
Visoko v zrak valovje serdito se pení.
Na sredi sive skale tri vijolice cvetó,
Vijolice prezale dišeče tak sladkó.

In zala zasmehvavka junaku besedi:
„Lej doli, kjer ob skali valovje se podí,
Cvetó tri zale vijolce za pirni venec res:
Moj ženin jih bo vtergal, če vnet je za me ves!“

Junak unet ljubezni se volji njeni vdá,
Prezale vijolce vterže — veselja lesketá:
Pa čuj! mu zaropoče skaline grom in pok,
Iz temnega pečovja se čuje — smertni stok.

In jezera valovi se zgrinjajo šumé,
In na okrog vertinci plesaje se verté.
Za njim poskoči Meta na pomoč v jezero,
Pa tudi njo valovi na dno potegnejo.

Po jezeru veslaje prepeva ribič mlad —
Za goro solnce pada, večerni piše hlad —
In mrežo kviško vleče — pa riba ni bilá,
Merliša dva za roke terdo se skup derž'ta.

* * *

V kapelici poderti mertvaški kamen še
Lepotijo tri zale, tri modre vijolice;
Sred ozkega merliša, u sredi tamnih sob
Zagledaš — Bogomila in Mete hladni grob.

France Zakrajšek.

Pogovori vredništva.

Gosp. V. K. v T.: Cvetlica Vaša je pinguicula alpina, Alpen-Fettkraut, mastnica planinska.

Uganjka zastavice poslednjega lista.

Omenjena gospá, ktera je praznovala svoj petnajsti god 29. dan februarja letošnjega leta, je bila prav za prav 60 let stara. Ker pa se je rodila 29. februarja 1796, se ponavlja nje rojstni dan le vsake štiri leta na prestopni dan (29. febr.)

Današnjim „Novicam“ je priložen poseben naznailen list.

Zavoljo sv. praznika v sredo bojo prišle prihodnje Novice že v torek na svetlo.

Odgovorni vrednik: Dr. Janez Bleiweis. — Natiskar in založnik: Jožef Blaznik.